

Thay mặt Bốn sư THÍCH HẢI-QUANG
PHÁP-HOÀ PHẬT TỰ - MẬT-TỊNH ĐẠO TRÀNG
1107 E. 32nd St. Tucson, AZ 85713 – Tel : (520) 445-7747
Web site : www.phaphoatu.com

HỎI : Trì chú cứu độ vong (tiếp theo) Phật dạy : nên kiến thiết chùa, xây tháp, vẽ hình Bồ Tát, đúc tượng Phật, in Kinh, đốt hương thơm, rải hoa, dâng hoa cúng dường, thắp đèn sáng cúng dường Phật, đi hành hương khắp chùa, ngày đêm sáu thời tụng Kinh, ăn chay, niệm Phật, lễ lạy, làm các công quả trong chùa để được “phước báo về sau” mà tại sao nghiệp vẫn đổ ra hoài, có được vãng sanh hay không, cái Nghiệp nhân trong kiếp sống này phải như thế nào mới đúng?

ĐÁP :

Trong Tịnh Độ Thánh Hiền Lục có thuật chuyện ông Ngô Mao suốt đời tu hành chân chánh, làm mọi điều lành, mà lúc sắp chết bị giặc đâm bảy thương. Khi người anh đến, ông bỗng tỉnh lại bảo: “Đời trước tôi tạo nhiều nghiệp ác, đáng lẽ phải còn đầu thai làm heo bảy kiếp nữa. Nhưng nhờ đời này tôi biết ăn chay niệm Phật, làm nhiều việc thiện nên chỉ chịu bảy vết thương để trả bảy kiếp làm heo ấy, nay nghiệp ác của tôi được tiêu trừ, thời tôi sắp sanh về Tịnh độ”.

Cứ theo việc ông Ngô Mao, kẻ không biết cho là tu hành mang họa. Nhưng chỉ chịu bảy vết thương trả xong bảy kiếp làm heo, để rồi được sanh về Cực Lạc; nếu so lại thì việc tu hành đâu phải luống uổng và công đức niệm Phật chính thật không thể nghĩ bàn! Nhưng tu hành không phải mỗi người đều bị chuyển báo, nếu kẻ có căn lành từ kiếp trước, thì càng tu càng được an vui. Hành giả đừng in trí theo một phương diện trên mà sanh lòng e ngại cho việc tu tập của mình. Nếu cứ gặp hoạn nạn kéo đến hoài thì phải nghĩ rằng :

- Những kiếp trước chắc tôi đã làm nhiều điều ác đức lắm, nên kiếp này mới bị hoạn nạn như vậy, cũng may là kiếp này thân tôi không tạo thêm việc ác, tâm tôi không lạc vào đường (ác) cũ, mà lại gặp được Phật pháp. Tôi xin an phận và ẩn nhẫn tu hành, làm mọi điều thiện, trì chú Sám hối diệt tội, từ từ rồi nghiệp nặng cũng sẽ được nhẹ bớt, nhất là không bị đọa vào 3 ác đạo.

Nên trách mình, chứ đừng trách Trời Phật, Thần Thánh mà mang thêm tội, nghiệp đã nặng lại càng nặng hơn.

Quý vị có đọc qua quyển Hồi Ký NIỆM PHẬT TĂNG rồi, thì cũng thấy NGHIỆP LỰC LÔI KÉO trước phút lâm chung giữa người sống với đoàn ma quân ồ ạt kéo đến để đòi nợ máu ! (kỳ sau Bảo Đăng sẽ giải đáp rõ hơn).

Có người hỏi Bảo Đăng : - “Thấy hiện nay ở khắp nơi, nhà nhà bệnh hoạn, khổ sầu vì bị Ma, Quỷ, Thú tinh dựa nhập, nên đều bị mê tâm, muội tánh, ếm đối, khủng khiếp nhiều không thể

nghĩ bàn. Tại sao chết rồi, còn nhập được vô xác để làm gì, bằng cách nào” ?

Đáp:

1.-Trong thời buổi văn minh hiện đại, con người càng thông minh bao nhiêu, khoa học càng tân tiến bao nhiêu, thì NHÂN TÌNH, CHÂN TÁNH của con người càng suy giảm bấy nhiêu. Vì thế Tổ sư có nói rằng :

“Con người ngày sau chỉ có THÁNH TÀI nhưng không có THÁNH ĐẠO”.

(nghĩa là : Con người sau này thông minh vượt trội hơn hẳn ngày xưa. Nhưng, tâm tánh lại không còn hiền lành, thật thà, chất phác, hiếu thảo, vô tình, vô nghĩa, không còn biết thương yêu, kính trọng cha mẹ, không biết ơn, không biết báo ơn. Chỉ có tánh hỗn láo, xấu xược, ích kỷ, bòn xén, hơn thua, tranh đấu từng lời nói. Vì đa số con cái thời nay ý mình có bằng cấp học thức và địa vị trong xã hội, nên họ luôn nghĩ bản thân có tài cao. Tánh tự cao, tự đại nảy sinh dẫn đến sự phi báng lời Phật dạy (vì không phải khoa học), khinh bỉ cha mẹ (ngu, dốt, thất học), và coi thường những người kém thông minh hơn mình. Vì sở hữu những ác tánh này, đều là tánh của Ma, của Quỷ, mới chiêu cảm đến Ma, quỷ, thú tinh. vv. Cho nên phần đông chúng sanh bị phần âm dựa, nhập, đều là những nhân vật kiêu ngạo, có học cao, như: kỹ sư, bác sĩ, tiến sĩ khoa học, vv.)

2.-Kể đến, thần thức của những vong linh khác *(như bị thân nhân bỏ rơi, không đoái hoài tới, nên đói lạnh, không được siêu độ, hồn bay vất vưởng theo gió, không nơi nương tựa) có thể nhập vô xác người (có duyên với họ) mới vừa tắt thở (vẫn còn hơi nóng, tim chưa ngừng đập hẳn) vì tâm lực (muốn sống của hồn ma đó) quá mạnh nên giúp hồi phục lại cái xác mới vừa chết (hể cái hồn đó còn trẻ tuổi, thì sức lực sẽ mạnh gấp bội phần, giúp cho cái xác sống lại, trẻ trung hơn, khỏe mạnh hẳn lên).*

Cũng có nhiều trường hợp hiện nay trong bệnh viện, có biết bao bệnh nhân vừa tắt thở (hồn vừa ra khỏi xác, lập tức có hồn khác đang đứng chờ sẵn nhập vô liền) tự đứng thở lại, sống lại, trẻ hẳn ra là như vậy. Thân nhân làm sao biết được, cứ tưởng cha mẹ mình khỏe lại, nên đem về mà tiếp tục nuôi dưỡng, nhưng không nhận biết ai là con cháu cả !

Còn hồn thật của cha mẹ mình thì lại bị bỏ rơi, làm MA ĐỐI, LẠNH vất vưởng đó đây, không nơi nương tựa, không ai cúng kiến, tụng niệm, cầu siêu chi cả. Lang thang ăn mày đầu đường, xó chợ nếu không may gặp phải bọn Quỷ dữ bắt làm “Âm binh”, bị chúng đánh đập thì khổ đến dường nào ! Phận làm con có tròn chữ HIẾU chăng ?

Cho nên, con cháu biết đạo, có học hiểu Phật Pháp, có Trì Chú *(mới có được thần lực)* thì mới có “trí huệ” để nhận diện được rõ “Chánh, Tà”, mới có khả năng cứu độ được cha mẹ ra khỏi biển khổ, đưa cha mẹ về nơi an dưỡng được.

Năm 2012, Báo Đăng đã hộ niệm cho một người anh là cố Đại Tá thiết giáp Nguyễn Đức Dung *(là anh hùng Tây Nguyên ở tỉnh Pleiku của thuở nào)*. Anh có tâm chân thật, hiền hòa, lại thương người, thường luôn giúp đỡ người hoạn nạn. Báo Đăng chưa hề thấy anh nổi tâm sân hận vì một việc gì. Lời nói lúc nào cũng ôn hòa, nhỏ nhẹ để khuyên dạy người.

Mỗi khi gặp hoạn nạn chi cần đến anh, anh đều hoan hỷ giúp đỡ tận tình mà bất kể ngày trưa nắng hạ, hoặc đêm khuya lạnh buốt đến rát da. Trong những trận chiến khi xưa anh cũng luôn cứu người, thương lính, không hề gây tạo nhiều “nghiệp sát”, nên anh không bị sa đọa vào 3 ác đạo. Trước phút lâm chung, Báo Đăng có hỏi anh muốn về cõi nào, thì anh ra hiệu là chỉ muốn về cõi Trời mà thôi và Báo Đăng đã giúp cho anh được toại nguyện.

Trong lúc đó, ở phòng kế bên có một người mẹ già của một Bác sĩ người Mỹ cũng đang hấp hối.

Những phòng gần quanh đều nghe rõ từng âm thanh của Bảo Đăng trì Chú, Sám hối, Niệm Phật cho Ông Ng. Đức Dung.

Trong thời gian liên tiếp hơn 1 tuần lễ, Bảo Đăng đã thường xuyên đi ra khỏi phòng, vừa trì Chú lớn tiếng, vừa rải nước Chú cùng khắp hết chung quanh trong, ngoài, để tiếp dẫn và quy y cho những người đang hấp hối (*nằm tại đây cũng khá lâu*), cùng những vong linh vất vương mà có căn lành, có duyên với Phật đã chết tại đây. Những vong linh có duyên lần lượt đều được siêu độ hết, và những người đang hấp hối cũng đều chết một cách nhẹ nhàng.

Lạ một điều là không có một nhân viên nào, hoặc một thân nhân (*của người sắp chết*) ở những phòng khác, bước ra ngăn cản việc làm của Bảo Đăng cả, mà nét vui hiện rõ trên gương mặt của họ nữa, nhiều khi Bảo Đăng cố ý rải nước Chú trúng người họ, trên bàn viết của họ, kệ đựng khăn, mền, ngay cả bàn ghế trong phòng khách chi cũng đều có nước chú hết.

Khi Bảo Đăng bước ra ngoài để nghỉ mệt, thì vị Bác sĩ đó và vài người nhân viên làm việc tại đây mỗi ngày, đã đứng ngoài cửa phòng chờ sẵn, bước đến chào và xin Bảo Đăng giải giúp dùm một việc. Bảo Đăng hoan hỷ nhận lời, Bác sĩ trình thuật lại với vẻ nghiêm trọng là :

-Chúng tôi mỗi ngày đều lắng nghe tiếng cô Trì, Niệm bên đó, sau khi mẹ tôi tắt thở, chính tôi và cả em gái tôi (cũng đều là bác sĩ) đã khám rất kỹ và quả quyết là mẹ chúng tôi đã ra đi an lành rồi, nhưng lập tức sau đó nghe tiếng mẹ chúng tôi hỏi xin nước uống. Anh em chúng tôi nhìn nhau mà hốt hoảng, chưa từng thấy cảnh này bao giờ. Chúng tôi bình tĩnh, lại gần đưa nước cho uống và hỏi vài điều cần thiết để chứng minh người đang nói chuyện đây có phải là mẹ của mình chăng!

- *Người này mắt láu lia, ngó người này đến người khác, trông có vẻ ngạc nhiên, xa lạ lắm. hỏi gì cũng không biết, hỏi tên của chúng tôi cũng không nhớ luôn, cũng không nhận ra chúng tôi là ai, sau đó thì làm thinh không nói một lời nào nữa cả, có hỏi gì cũng không trả lời. Trước khi mất mẹ chúng tôi rất tỉnh táo, còn dạn dỏ việc này, việc kia cho chúng tôi nữa.*
- *Xin hỏi Cô, có phải mẹ chúng tôi đã chết rồi, còn người này là ai đang ở trong thân mẹ tôi vậy ? có phải là những hồn ma vất vương ở đây không ?*

Bảo Đăng khen họ rất thông minh, nhận diện rất chính xác và cũng đã giải thích cho họ biết thêm về phần “âm vất vương” trong nhà thương, nhà chờ chết (*Hospice*) đông không thể nghỉ bàn.

Họ tha thiết hỏi : - *Cô có cách nào giúp cho chúng xuất ra khỏi xác mẹ tôi không ?*

Bảo Đăng đưa cho họ câu thần Chú để tự Trì và chỉ cho họ cách thuyết phục cho vong đó chịu xuất ra khỏi xác của bà cụ. Bảo Đăng cũng không quên tặng cho họ 1 cái khăn Tỳ Lô để đắp trên ngực cho bà cụ, 1 ly nước Chú cho bà cụ uống và dặn nếu có gặp khó khăn chi thì gọi cho Bảo Đăng để chỉ dẫn thêm.

Vài nhân viên làm việc tại đây cũng đã cho biết rằng :

- Chúng tôi làm việc ở đây rất lâu, thường xuyên thấy ma hoài, cả ngày lẫn đêm, họ đông lắm, già trẻ, nam nữ đều có, thấy họ ngồi trên ghế sofa, trên bàn ăn, đứng xung quanh khắp chỗ, con nít ma thì chạy giỡn, chọc phá người (sống).vv...khi được cô trì Chú, rải nước khắp chung quanh, chúng nó chen nhau giành đứng trước để nhận nước Chú, giờ chúng tôi không còn thấy họ lảng vảng nữa, họ đã siêu rất là nhiều, âm khí nhẹ nhàng hơn xưa. Chúng tôi xin chân thành cảm ơn cô.

Bảo Đăng thấy trong số nhân viên có một người Mỹ trẻ đang có thai, Bảo Đăng lại gần hỏi thăm chừng nào sanh và thấy có nhiều hình trẻ em treo trên tường ngay bàn làm việc (*chắc là con cháu*).

Vì có lòng từ bi muốn giúp họ, nên giảng cho họ biết rằng :

- *Làm việc trong những nơi này, hoặc trong nhà thương có Vong nhiều lắm, không nên treo bất cứ hình ảnh của gia đình, con cháu chi cả, không tốt đâu, sẽ bị dựa nhập đó.*

Mọi người cùng hỏi :

- *Chúng tôi phải làm gì để bảo hộ không bị ?*

Bảo Đăng đã cho mỗi người một câu Chú để trì khi làm việc và lá chú để trên bàn viết, mang trong mình để hộ thân. Cô Mỹ có thai sau khi nghe xong, cô cho biết đứa con nhỏ 3 tuổi của cô bị bệnh đang nằm nhà thương, không biết ra sao nữa !

Bảo Đăng nghe vậy, liền cho cô ấy một câu Chú để trì và đưa phần nước Chú còn lại cho cô, căn dặn cho cháu bé uống và rửa mặt, vì không có mang theo khăn chú, nên đã đưa cái khăn chú đang đội trên đầu cho Cô và dặn đem khăn này đắp cho cháu bé, sẽ khỏi bệnh.

Bảo Đăng không quên nhắc :

- *Trong khi mang thai, phải luôn trì Chú để bảo hộ cho 2 mẹ con được an lành đến ngày sanh nở.*

Cho nên, trong những trường hợp này, có ai TIN nhận thật, giả ra sao ?

Có mấy ai biết trước tình trạng của Nghiệp lực khi lâm chung, mà dặn dò trước bao giờ, con cháu đâu có tu hành, đâu có biết đạo mà cứu giải cho. Đưa mền Tỳ lô để đắp cũng không cho, cũng không chịu đọc kinh Sám hối, niệm Phật, vì sợ làm ồn ào cho người chung quanh, không thanh tịnh. Vv.... !!

Phải biết, câu thần Chú của Phật có một sức mạnh (*oai thần*) cứu độ người sống lẫn vong chết không thể nghĩ bàn, quý thần cũng phải kính sợ.

Kinh Hoa Nghiêm nói:

“Lòng TIN là bước đầu vào đạo, lòng TIN là mẹ của tất cả công đức”.

Nếu trì Chú mà lòng không TIN sâu, NGUYỄN thiết, thì “Oai lực” của Chú sẽ không phát khởi.

Mong những vị hữu duyên, khi xem đến phần này, bắt đầu tu niệm và tin có linh hồn, có ma quỷ, đến tin có tội, có phước báo ứng, gieo Nhân nào thì hái quả ấy, việc chuyển kiếp luân hồi, những sự linh hiển của Phật Pháp, oai lực của Thần Chú, khoa học không thể hiểu thấu được.

Sau khi thấu hiểu luật NHÂN QUẢ rồi, mới lần lượt tiếp tục xem những Kinh cao hơn.

Chừng ấy, sẽ không còn thắc mắc về việc đắp mền Tỳ Lô, Trì Chú, Niệm Phật, không còn thị phi, phải quấy, đúng sai nữa, mà lo tu sửa thân tâm trở thành tốt, hỷ xả, thì mọi việc xấu ác, thành bại, sang hèn sẽ tùy thuận vào NHÂN xấu, hoặc tốt mà tăng hay giảm, dẫn đường trong những kiếp về sau.

VĨNH GIA đại sư đã dạy :

- **“Quả báo vui khổ đều do TÂM TẠO ra.**
- **Tâm nóng giận, tà dâm, độc ác là Nghiệp Địa ngục.**
- **Tâm tham lam, bòn sẻn là Nghiệp Ngạ quỷ.**
- **Tâm ngu si, hôn ám là Nghiệp Bành sanh.**
- **Tâm ngã mạn, cống cao là Nghiệp Tu la.**
- **Giữ tròn “năm giới” là Nghiệp Người (*không sát sanh, trộm cắp, tà dâm, nói láo, uống rượu*).**
- **Tinh tấn tu “mười điều lành” là Nghiệp Trời (*Thân 3, khẩu 4, ý ba*)**
- **Chứng ngộ nhơn không là Nghiệp Thanh Văn.**
- **Rõ pháp nhân duyên là Nghiệp Duyên Giác.**

-Tu hành sáu độ là Nghiệp Bồ Tát.

-Lòng chân từ bình đẳng là Nghiệp Phật.

-Nếu tâm trong sạch thì sẽ hóa sanh về Tịnh độ, ở nơi bảo cát, hương đài.

-Tâm dơ nhiễm thì gởi chất nơi chốn uế bang, ở cõi núi gò, hầm hố.

Muôn cảnh đều do TÂM TẠO, là nguồn tâm ra không có hình thể chi.

Vậy muốn hưởng quả lành, phải tu nhân tịnh hạnh !"

Những lời của Vĩnh Gia đại sư trên đây, tuy vắn tắt, nhưng đã thuyết minh lý luân hồi trong sáu nẻo và đề cập rõ ràng nhân quả của mười pháp giới.

Để chứng minh cho việc vừa kể trên, sau đây là chuyện người con Phật (*Phật tử*) :

TIN PHẬT, TIN PHÁP, TIN CÂU THẦN CHÚ CỦA PHẬT, CỦA BỒ TÁT, TIN TẮN HÀNH TRÌ ĐÃ CỨU ĐỘ ĐƯỢC VONG LINH VÀ ĐÃ “DỪNG TÂM MÀ CHUYỂN ĐƯỢC TÂM CỦA VONG LINH ĐANG DỰA NHẬP” như sau :

Chuyện này xảy ra trong năm 2014, của vài Phật tử ở VN trong đạo tràng Mật Tịnh Liên Hoa Thắng Hội của chùa Pháp Hoa Tucson, AZ, đã bị vong (oan gia của tiền kiếp) dựa nhập từ lâu, nhờ nhất tâm trì Chú đã giải được Ma nạn như sau :

Kính bạch Cô Bảo Đăng,

Con Đăng Kh xin Cô tha lỗi vì tới hôm nay con mới thưa trình thư lên Cô ạ.

Thời gian qua, đạo tràng bên con liên tiếp có quá nhiều chuyện xảy ra, nên con đợi xem tình trạng như thế nào, mới viết thư cụ thể để Cô dạy bảo thêm cho chúng con ạ.

Trước nhất là việc của con :

1.- Sau khi con soi kính Chuẩn Đề (như con đã thư cho cô kỳ trước), trong thời gian trì Chú khoảng 2, 3 tiếng, con đã tống ra ngoài trước khí bằng đường sau và 2 hôm kế tiếp con lại ói ra bằng đường miệng, càng ói con càng khỏe hẳn ra, nhất tâm con tiếp tục trì chú mạnh hơn và dùng “thần lực” đẩy ra ngoài (như cô đã chỉ dạy) con ói ra rất nhiều, sau khi con ói xong và chuẩn bị bắt ấn trì Chú tiếp, thì người con chuyển biến thành ra một người khác, cử chỉ tay của con rất điệu đà, tay đưa sang phải sang trái, để ngắm nhìn bàn tay của mình và nghĩ là nó rất đẹp, tâm trạng thì u buồn xa xăm, trong tâm con biết đó là vong ẩn trong người từ bấy lâu nay, nên con nhất tâm trì Chú thêm một hồi, liền thì con ói mạnh ra, thấy một bóng trắng người nữ đẹp, mặc bộ quần áo màu trắng, kiểu ngày xưa giống như những phim cổ trang :

- Váy dài chấm đất, 2 tay áo rộng chạm xuống chân váy, dáng người tha thướt yếu điệu, nói chung là nếu mà nhìn thì không ai nghĩ đây là một con Ma của trăm năm về trước. Tâm trạng con ma này thật buồn bã, như là xưa kia con đã làm điều gì có lỗi với nó, nên con đã xin lỗi nó trong quá khứ đã làm điều gì tổn hại đến nó, con xin thành tâm sám hối, ma nữ váy trắng nói với con :

- Người đã thoát được một đại nạn rất lớn, cũng nhờ người có Sư Phụ giỏi.

Lúc đó, con cũng không biết là đại nạn gì, chỉ nghe ma nữ ấy nói thế. Sau đó ma nữ đợi con trì Chú Tha La Na, Tha La Na Brum Brum chừng 49 lần, rồi biến mất.

Sự việc xảy ra trong ít phút, và sau đó con thấy người cũng khác, con cũng khó diễn tả được chỉ thấy bản thân như bỏ ra được 1 cái gì đó... nói chung là con không hình dung và cảm nhận được bằng cụ thể.

Sau đó, con cảm thấy cơ thể mệt mỏi lạ thường, con dẹp tất cả mọi việc để chuyên trì Chú cho thật nhiều, liên tiếp 2 tuần chuyên trì Chú con mới bình phục hoàn toàn ạ.

Thưa Cô,

- Đã 2 tháng con mở cửa hàng bán chè để có thêm tiền in Kinh, vì có quá nhiều người xin thỉnh, ngày càng đông mà con không có tiền để in số nhiều, việc bán chè thì cái mất nhiều hơn cái được, trong nhà thì nhiều trước khi, lại nhiều vong nữa (vì cửa hàng mở suốt ngày nên vong vô ra hoài), chờ sau khi đóng cửa, con phải trì Chú sám tịnh mỗi ngày như cô đã dạy.

Tháng đầu tiên con bán rất đông khách (chắc một phần là do mới mở họ tò mò), khiến con không có thời gian TU hay nghĩ đến việc khác, tháng thứ 2 ít hẳn, thì khiến con suốt ngày ngồi nghĩ tại sao mình vắng khách? rồi tìm cách để đông khách.

Sau đó con lại nghĩ :

- Thôi mình bán một thời gian cho quen khách thì sẽ chỉnh lại để còn tu nữa (nhưng con thấy tất cả đó chỉ là lý do để biện minh cho hành động của mình mà thôi), có những buổi con không có khách, thì trong lòng buồn chán, con trì Chú Thổ Địa cô cho, và khẩn các Ngài gia hộ, thì hôm đó con bán hết sạch, đông khách lắm, hết hàng mà họ vẫn đến hỏi, nhưng hôm sau con lại vắng khách, con nghĩ :

-Nếu mỗi lần mình không có khách mà trì Chú để đông khách làm như vậy chẳng khác nào mang Phật pháp ra để lợi dụng (con thấy xấu hổ quá), cho nên từ đó đến nay con không có trì Chú xin xỏ gì nữa hết, con nghĩ tiếp :

-Cái quan trọng nhất trên cõi đời này là gì? kiếp này may mắn có được thân người, là để tu hành cầu giải thoát, chứ không phải chỉ để bon chen suốt cuộc đời, thì thật uổng cho một kiếp làm người. Nay ta gặp được chánh pháp, được Minh sư chỉ dạy, lại có hơn 3, 4 mươi người khác trong đạo tràng, đang trông mong vào mình để dẫn dắt tu tập, vậy mình nói đến ơn Phật, ơn Tổ bằng cách nào chứ?

- Sau khi đã nghĩ lại những lời khuyên và giải thích rõ ràng của Cô, là tại sao con bán không đắc hàng ? con đã hiểu rõ và quyết định bỏ hết việc buôn bán, thì tự nhiên con thấy tâm thế an nhiên, rất thoải mái, vui vẻ, tự dưng con cảm nhận được việc quan trọng nhất đó là TU, điều đó là trên hết, con đã xốc lại tinh thần và dành nhiều thời gian để tu hơn.

Cô dạy con:

“Mình có tiền nhiều thì in Kinh nhiều, có ít thì in Kinh ít, tùy sức của mình chứ đừng làm quá sức, sẽ bị phiền não, khảo đảo cho đường tu tập của mình, phần số của con kiếp này nối tiếp nhân duyên của kiếp trước là làm Phật sự, tu hành, làm hạnh Bồ Tát và cứu độ chúng sanh, hiện tại đã có rất nhiều người đang cần đến con, chứ không phải chỉ biết lo buôn bán để kiếm nhiều tiền mà thôi. Con cứ chân chánh tu hành và hết lòng làm Phật sự, Tam Bảo sẽ dẫn người (có căn lành và có duyên với con) đến phụ giúp con in Kinh, làm Phật sự” không có lo chi cả, làm việc cho Tam Bảo, thì có Tam Bảo lo, miễn sao tâm con Chân thật và chánh trí khi làm Phật sự, Phật, Bồ tát đang kiếm người có tâm thành như con, để mượn tay người cứu độ người”.

Thưa Cô,

Sau khi nghe cô chỉ dạy, tâm con phấn khởi và nhẹ hẳn. Con nghe băng giảng pháp THP số 77 của Cô quá hay, con liền đem giảng lại cho đạo tràng nghe và tu tập theo, riêng con mỗi ngày dành thêm 15 phút để trì Chú đó, khi con trì thấy rất phấn chấn và đầu óc nhẹ nhàng nên con tăng thời gian lên 30 phút, con trì Chú Diệt Tội 30ph, 2 hôm sau con để ý thấy mỗi lần trì Chú Vô Lượng Thọ thì mắt con mờ mờ, nhòe, mất mấy tiếng sau thì mắt mới trong sáng trở lại.

Con vẫn giữ nguyên thời lượng trì Chú như vậy để xem sao, thì càng ngày mắt con càng mờ, sau đó chuyển sang đỏ (giống như người bị đau mắt đỏ), con trì Chú khác không sao nhưng bắt qua Chú VLT thì bị vậy, dần dần con trì Chú nào thì mắt cũng đỏ sọc lên, con liền nhỏ nước Chú vào mắt thấy đau quá, sau đó thì xót, cộm cộm. Mỗi lần tu con cũng nhỏ nước Chú và xả ấn vào mắt xoa, hiện tại mắt con đã không còn đỏ,

nhưng vẫn có các tia máu màu đỏ ở trong mắt.

Trong khoảng thời gian đó con có dùng “kiếng Chuẩn Đề để sát tịnh nhà”, nhớ lời Cô dạy sau khi xong phải sát tịnh lại kiếng, nên sáng hôm sau con trì Chú Đại Bi để sát tịnh kiếng (con thường trì Chú Đại Bi vào buổi sáng, mỗi một biến Chú là 1 phút nên 108 con tính là 1h 48 phút, nhưng con chưa bao giờ trì được đủ cả, cứ đến 1h 30 phút là con rất hóng hoặc tắt tiếng, và một điều nữa là con rất nhớ Chú Đại Bi (nhớ là nhớ nhưng đó á), hôm nào không trì là người con khó chịu giống như thiếu một cái gì đó á).

Con đặt kiếng trước mặt và bắt ấn, mắt nhìn vào chữ ÚM ở giữa kiếng, thỉnh thoảng nhìn những chữ xung quanh, khoảng 15ph hay 30ph gì đó con thấy từ chữ ÚM ở giữa kiếng hiện lên QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT có nhiều tay (con không thấy rõ mặt, tay có khoảng tầm mười mấy cánh tay), hình đó chỉ hiện lên trong giây lát rồi biến mất, sau đó từ kiếng phóng ra hào quang màu vàng rực chiếu vào thân con khiến con rất ấm áp, con tưởng mình nhìn nhầm nên để kiếng ra chỗ khác thì con vẫn cảm nhận được hào quang và sự ấm áp đó, con liền bật quạt (vì bên con trời đang se lạnh). Con thấy sự ấm áp đó không thay đổi, có thể là trên đầu con thì có quạt mát, trước mặt con có kiếng rọi, khiến thân thể ấm áp, thành ra người con có 2 luồng vừa mát mát lại vừa ấm áp, khiến con thích lắm, con cứ thế trì khoảng 1 tiếng sau đầu con quay quay và gục xuống, mắt con mờ nhòe đi, con đoán là do được rọi kiếng và thần lực của Chú, nên trong người nó hiện ra, con liền trì Chú mạnh lên để xuất nó ra ngoài, hình như nó hiểu được ý của con nên Vong đó hết lên:

- Ta theo người nhiều kiếp rồi, không ra không ra, nó hết lên... không ra...không ra.

Sau đó con cảm thấy thật khó chịu, con vẫn tiếp tục trì Chú Diệt Tội và Chú VLT, con phải ngưng để đi làm việc và 2 tiếng sau, con lại trì tiếp Chú hộ thân “XLNTT HH”, nhưng con thấy mình trì không có chút lực nào cả, như người hết hơi, con liền bắt qua UMN Ma Ni Pad Me Hùm, thì thấy toàn thân lạnh run, nổi gai ốc, tới đến con trì Tha La Na BB (con được Cô cho mấy chú thì cứ tùy hoàn cảnh và thời gian luân phiên để trì ngày, trì đêm).

....Trong khoảng thời gian này....đạo tràng con vẫn sinh hoạt đều, con có sang đĩa bài pháp THP 77 phát cho mọi người đem về nhà nghe trước, sau đó đến sinh hoạt, con cùng các Phật tử ôn bài và một số người trong đạo tràng muốn chia sẻ sự tu tập của bản thân, hầu sách tấn lẫn nhau.

2.- Đầu tiên là Phật tử Đăng Nguyên, bạn kể lại :

-Thưa các bác, các cô chú và các anh chị, cháu được tu tập theo pháp môn Mật-Tịnh này đã hơn một năm, vì bận rộn công việc làm ăn và chăm sóc gia đình với 3 con, đứa nhỏ nhất mới được có 3 tuổi, nên cháu không có nhiều thời gian tu tập.

Vì thế Cô Bảo Đăng có dạy cháu :

-“Con chỉ cần TRÌ một Chú cho thật nhuần, để dễ nhiếp tâm và mau có thần lực, đừng tham TRÌ nhiều Chú và trì Chú dài nữa, sẽ mất nhiều thời giờ và khó nhiếp tâm, vì gia duyên còn bận bịu, đâu có nhiều thời gian”.

Sau mấy tháng tu tập y như Cô dạy, NGHIỆP trong quá khứ dần dần đỡ ra, con có nghe nhiều Sư Thầy bảo không nên trì Chú, chỉ cần niệm Phật thôi, mới bảo đảm vãng sanh !

Cháu đã đọc đi đọc lại những lời của Cô giải thích, tại sao cần phải trì chú ? cháu có niềm TIN nơi Cô nhiều hơn, và con nghe theo lời Cô Bảo Đăng dạy, là việc trì Chú rất cần thiết cho Phật tử đang tu tập mà cầu vãng sanh. Nên cháu vẫn tiếp tục tinh tấn trì Chú không bỏ ngày nào....giờ tự cháu thấy và tự biết trong người cháu cũng có vong nhập nữa, nhưng không biết là nó nhập vào tự lúc nào, lành hay dữ?

Lúc đó Cô đã giảng dạy thêm rằng :

-Có nhiều người thắc mắc và tự nghĩ rằng : “Tại vì trì Chú mới bị đồ nghiệp ra”, vì sợ bị đồ

nghiệp, cho nên không ai dám trì Chú cả, luôn cả người xuất gia cũng sợ trì Chú nữa !

Phải biết, chúng sanh phước ít, đức mỏng, nghiệp dày, nên tất cả pháp môn Phật dạy cho chúng sanh tu tập, đều có công năng cứu độ không thể nghĩ bàn, tất cả nghiệp bệnh của chúng sanh trên thế gian này đều cứu giải được hết. Chứ không có pháp môn tu nào, mà làm não hại thêm cho chúng sanh cả, Tất cả Ấn Chú của Phật đều là “Thiện Chú”, “Thiện Ấn” cứu độ chúng sanh không thể nghĩ bàn, chứ không phải “Ác chú” của Thần đạo, Tà đạo chỉ làm tổn hại cho chúng sanh mà thôi, làm cái gì trái một chút là bị đánh đập, bị phạt, bị giết chết v.v....

Cho nên ẤN CHÚ của Phật để lại, là cứu độ, giải nạn cho chúng sanh, giúp cho chúng sanh được yên bình, tâm an, niệm chánh, được trí huệ của Phật và được giải thoát ra khỏi 3 cõi, 6 đường, chứ khg bị đọa trong 3 ác đạo bao giờ.

Nếu nghĩ mình không có NGHIỆP SÁT đây, thì đâu có làm người thế gian (là gian hùng, xảo huyệt) này.

Nghiệp bất sát, bất sanh Ta Bà.

Niệm bất nhất, bất sanh Cực lạc.

Mới có cái tên là “phàm phu tục tử”, trói buộc bởi “lục căn, lục trần, lục thức”(cựu phước phàm phu), gây tạo vô số nghiệp quả ác, nên phải từ sanh ra tử, luân hồi trong 3 nẻo, 6 đường, biết đến bao giờ mới thoát ly, thành bậc thánh nhân ?Thì cái NGHIỆP nó từ đâu mà có ? do ai mang đến cho ta ? Phật ư ? hay do THÂN, KHẨU, Ý của ta gây tạo ra vô số các thứ NGHIỆP (thiện, ác) ?

Thí dụ:

-Nhu một người đang khỏe mạnh, vì không biết lựa bạn mà chơi, nên bị rủ rê đi ta bà thế giới, tiệc tùng, ăn uống, hơn thua, tranh chấp lẫn nhau, rồi lòng tham cầu phát khởi, nên dành giết không chán, chửi mắng, chê bai, sân hận nổi lên không tắt được, đánh đập, giết hại lẫn nhau vô cùng tận. Kết quả người thì bị trúng thực, người bị đập bể đầu, người bị hãm hiếp cho tới chết, người bị ếm đối, bị giết hại chết, người bị tù oan, bị gạt nên mất của, mất chồng, mất vợ, mất tài sản, mất con, mất chùa, mất đệ tử, mất luôn cả cái thân “huệ mạng” nữa. v.v.....tất cả những sự việc vừa kể sơ ở trên, ta gọi là gì? Có phải tại trì Chú chẳng ? hay tại vì chơi với bạn ác !

Không phải chỉ một kiếp này thôi. Mà đã gây tạo từ vô thủy kiếp rồi, gọi chung là “NGHIỆP” (nghiệp thiện, nghiệp ác, nghiệp không thiện không ác, nghiệp cũ, nghiệp mới) nó nhiều đến nỗi, cả hư không, cũng không thể chứa hết.

Vậy, người mắc nợ (giết hại), oan gia đáo đầu (gặp lại), làm sao giải nạn nghiệp đó, thân tâm luôn phiền não, khổ sâu, ai oán, bệnh tật liên miên, khủng khiếp đủ loại, ngu si tầm tối, sống như chết, kẻ gian ác, tà ngụy hiện có khắp nơi, nhiều vô kể số. Thì làm sao biết mình đã gây tạo những gì ? để mà giải trừ ? những người này đâu có trì Chú, Nghiệp cũng đổ ra liên tu bất tận vậy !

Nếu biết được, thì đi đâu, cầu ai giúp để giải nạn cho ??

Nghe đồn ở chỗ này, xứ kia, Thầy này, chùa nọ...trị hết bệnh, nên bắt kẻ xa xôi, tốn tiền, tốn của, bỏ công ăn việc làm, đến cầu xin trị bệnh giùm, chứ không tự trị cho mình được, không tự giải nghiệp được. Nếu trị hết thì khen tặng, còn như trị không hết thì phỉ báng. v.v.....”

ĐN hỏi :

- Mấy Bác nghĩ sao về việc này ?

Khi chúng ta gặp Cô Bảo Đăng, Cô luôn muốn mình tự tu, tự sám hối, tự trị bệnh cho mình, để sau này có thể chỉ dẫn lại cho những người thân, bạn bè và những ai có duyên, mà không cần phải cầu khẩn nơi đâu

cả. Cũng như Cô đã truyền dạy cho ĐK, giờ ĐK chỉ dạy lại cho đạo tràng, ai cũng tự tu và tự trị Chú trị bệnh cho mình. Tất cả đều đạt được kết quả tốt hết.

Cháu làm đúng theo sự dạy bảo của Cô Bảo Đăng:

– “Khi trì Chú phải nhiếp tâm tha thiết cầu lên QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT, thầm khẩn Ngài đến cứu giúp, đưa vong đó ra ngoài, trong khi trì Chú gác hết lại mọi chuyện đời, dùng tâm trong sáng (là không phân biệt đúng sai) mà trì Chú. Đang khi trì Chú cháu thấy vong trong người toàn thân được mặc áo chú, 2 tay nó chấp lại cúi lạy QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT. Ngài đang đứng trên không trung, hào quang của Ngài không những chiếu đến cháu và vong mà còn bao phủ ra xa, khiến cháu xúc động trong lòng, cảm nhận được sự từ bi của Ngài đối với chúng sanh thật rộng lớn, nên cháu cúi lạy và khóc nức nở, như là Ngài đang đứng trước mặt vậy.

Tuy cháu khóc nhưng miệng vẫn trì Chú rất lâu, và thấy vong trong người đã được Ngài cứu độ, nó đi theo Ngài, rồi dần dần những hình ảnh đó không còn nữa, không gian trở lại tĩnh lặng.

Việc kể nữa là : - Cháu dùng mền Tỳ Lô một thời gian, nên nó đã bị dơ, nghĩ mình mới tu chưa có thần lực để hấp lại mền, cháu mới nhờ ĐK sái tịnh hộ, nhưng ĐK đã từ chối, kêu cháu phải tự làm, cái gì cũng kêu người khác làm giúp! Cháu đem về giặt mền sạch sẽ, bắt ẩn trì Chú XLNTT mắt nhìn vào mền (vì nghĩ nếu không ra sức trì Chú thì mình sẽ không có mền để dùng nữa, nên khi trì Chú cháu “tập trung cao độ”(trong đầu không còn để ý gì nữa hết), cứ như vậy mà trì, một khoảng thời gian rất lâu, thấy từ những chữ Chú phát ra hào quang vàng rực, hào quang đó nhìn giống như ánh mặt trời bị lấp sau đám mây hắt lên những tia vàng rực rỡ, những tia vàng đó phóng thẳng lên trời, đến tận mây luôn.

Khi đó trong đầu cháu khởi lên ý nghĩ :

-Sao ở thế gian mà lại có pháp bảo quý giá như thế?

Cháu ngừng trì Chú thì hào quang kia mới mất.

Thưa các bác, các cô chú và các anh chị, cháu xin kể tiếp câu chuyện:

3.- “Trì Chú chữa bệnh” như sau ạ.

Trong một buổi sinh hoạt, mọi người tập trung trì Chú UMNPMH, lúc đó cháu đang bị bệnh về họng, cháu đã đi mổ một lần rồi, nhưng nó tái lại, giờ làm cháu khó chịu khi nuốt, đang lúc trì Chú chợt cháu nhớ lời nói của ĐK:

-Tại sao khi bị bệnh không dùng Chú để mà tự trị?

Nên lúc ấy cháu thầm khẩn Đức QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT gia hộ cho, liền nôn ra được cục máu đỏ và từ hôm đó bệnh về họng của cháu đỡ hẳn. Một tuần sau cháu gặp ĐK kể lại cho bạn nghe, ĐK mới nhớ tới buổi sinh hoạt hôm đó là:

- ĐK nhìn thấy lúc mọi người tập trung trì Chú UMNPMH theo tiếng trì của Cô, cả đạo tràng được bao phủ bởi hào quang nhiều màu, nhưng màu xanh thì nhiều nhất, trên trời có Đức QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT mặc áo trắng, không nhìn rõ diện của Ngài, đằng sau Ngài có nhiều người nữa (chỉ là bóng để cảm nhận thôi, riêng Ngài thì ĐK thấy rất rõ). Ngài đứng trên mây và đôi mắt về đạo tràng, khi ĐK nhìn thấy vậy cũng không để tâm lắm, vì nhớ tới lời Cô dạy lúc trước :

– “Đừng quá chú tâm vào những việc thấy, nghe đó, cứ nhất tâm mà trì chú”. Vì thế ĐK đã không có kể lại lúc đó. Nay nhân có sự việc của cháu, nên ĐK mới nhớ tới và kết hợp hai chi tiết lại với nhau, để chứng tỏ cháu được khỏi bệnh là nhờ thành tâm và tin tưởng khi trì Chú.

Dạ thưa Cô!

Mọi người trong đạo tràng chúng con sau khi nghe xong ai cũng chúc mừng cho ĐN, nhưng ĐN bảo

rằng:

-“Thực ra cháu có được như thế, là khi trì Chú phải có một cái Tâm sáng rất khác bình thường, tâm này không diễn đạt được bằng lời và bản thân của cháu không phải lúc nào cũng được như thế, nhưng không phải vì được như vậy mà mình lo là, hiện tại cháu cũng đang bị khảo đảo nữa đây, giờ cháu mới hiểu thế nào là niềm tin vững chắc. Trước kia chỉ nghĩ là một ngày mình tu 2 thời thì là đủ rồi, nhưng khi bản thân trải qua việc bị khảo nặng, mới thấm thía một điều rằng, lúc nào mình cũng cần phải trì Chú, kể cả khi nói chuyện hay dạy con học bài, làm việc nhà, trong đâu lúc nào cũng trì Chú nữa, và một điều tối quan trọng là tuyệt đối nghe lời Cô dạy bảo, không được làm theo ý riêng của mình, thì mới đạt được kết quả tốt”.

(Như gần đây có Phật tử TN không có tham hỏi ý của cô mà tự ý lên mạng, tìm nghe mấy Thầy khác giảng pháp, nay nghe Thầy này giảng pháp này, mai nghe Thầy kia giảng pháp khác, ngày nào cũng nghe đủ thứ loại pháp, nghe lung tung hết, không biết nên theo pháp nào ? nên không có tu tập, không hề thực hành chi cả.

Cô có nhắc :

Có nhiều người cũng đã từng bị mắc nạn nghe Pháp “ngải nói” này kể lại rằng :

-“Cô Bảo Đăng biết không, chúng tôi phải đặt cho cái tên mới là “Pháp ngải nói”, hiện nay phong trào nghe giảng pháp “ngải nói” trên mạng rất là thịnh, người nào nghe cũng ghiền như ghiền á phiện vậy, ngày nào không nghe là ngủ không được, tôi khuyên họ nên nghe cô Bảo Đăng giảng, nghe Sư Ông giảng để có chánh kiến, thì không chịu nghe, mà nay lại ghiền kỳ cục như vậy ! đi thì thôi, về tới nhà là nhào vô nghe giảng, ngồi hàng giờ mà không than mệt, tôi kêu vô tu một chút là đã than đau lưng rồi, không muốn tu nữa ! nhưng chỉ nghe thôi, chứ chưa thấy ai thực hành việc gì cả. Có phải đây là một đại PHÁP NẠN trong Phật pháp không ?

ĐÁP :

-Những người nghe giảng này, lúc đầu là chỉ tò mò nghe cho biết mà thôi, nhưng vì chưa hề đọc qua Chánh Pháp của nhà Phật, của Bồ Tát, của Tổ Sư, nên không có chánh kiến, không có chánh trí chi cả, nên không có trí huệ để nhận xét, để phân biệt được :

- “Pháp này có phải của Phật dạy không, có đúng chánh pháp không”.

Có nhiều người khác cũng có nghe giảng qua và cả quyết rằng :

- Những lời giảng này đâu có phải của Phật dạy ! những pháp này là của Thần đạo, Tiên đạo, Tà đạo, Ngoại đạo mà !

Đa phần những người không thấu hiểu chánh Pháp, lại không có trì Chú, nên khi nghe thấy êm tai, đúng tim người thời nay thì khoái chí nghe hoài, nên ngày càng đi lạc sâu vào “tà kiến”, rồi từ từ trở lại làm oan gia trong cửa đạo, phỉ báng chánh pháp của Phật, khi để người trì Chú, lâm chung phải sa đọa trong 3 ác đạo mà không hay biết.

Cho nên:

- Chánh nhân thuyết “tà pháp”, Tà pháp xu bội chánh.
- Tà nhân thuyết “chánh pháp”, chánh pháp biến vi tà !

Còn :

- Người giảng chánh Pháp thì Ma nghe (nên được siêu thoát khỏi kiếp ma),
- MA giảng tà Pháp thì Người người thích nghe.

(nên dù có Niệm Phật đến bể cổ cũng không được vãng sanh, có khi đọa trong 3 ác đạo nữa).

Người có tu học Phật Pháp, có trì Chú, có niệm Phật, có trí huệ sẽ nhận diện ra những lời giảng đó là chánh Pháp hay tà Pháp dễ dàng.

Cho nên thuyết Pháp mà không hợp căn cơ, chúng sanh vẫn trong biển khổ, khó mà được giải thoát. Ấu đó cũng là NHÂN QUẢ và NGHIỆP DUYÊN của họ thôi. Phải biết :

- Người đã có túc căn “Đại thừa Phật pháp” thì sẽ không thích nghe pháp của “Tiểu thừa, hoặc Thần đạo, Tà đạo”.

- Người có túc căn “Tiểu thừa” sẽ không thích nghe pháp Đại thừa.

- Người Ngoại đạo, Tà giáo sẽ không thích nghe Phật pháp.

Vì thế, Tổ sư có dạy rằng :

- Người tu nhiều như ngu mao, kẻ đắc đạo như thố giác vậy.

(Nghĩa là trong thời kỳ Mạt Pháp (Tháp tự kiên cô) này, chỉ chuyên lo cất chùa to, xây tháp lớn...người nghe pháp thật nhiều, kẻ tham gia niệm Phật thật đông, xuất gia dễ dàng, nhiều như lông trâu, nhưng chẳng có ai “ngộ đạo” huống chi là “đắc đạo” ư !.

Khi bước qua thời kỳ ĐẤU TRANH KIÊN CỐ, sự tranh dành Phật tử, chùa chiền, danh to, tiền của sẽ mang đến quan tòa xử kiện, rồi thư ếm, chém giết, tàn hại thanh danh lẫn nhau nhiều vô kể số. Cho nên Phật pháp phải suy đồi, vì không còn Minh sư giảng giải chánh Pháp của Phật nữa, nên tâm trí của hàng Phật tử sơ cơ lâm vào trong cảnh “điên đảo”, “mê lầm” (chánh Pháp của Phật thì phỉ báng cho là Tà, còn Pháp tà thì ngược lại tuyên dương là chánh, nên đã ùn ùn nương theo đó mà tu tập, mặc dù có nhiều người Tu, mà chẳng có ai “Ngộ đạo”, tuy có gieo duyên Niệm Phật nhưng khó được vãng sanh).

Hiện nay đã có người mang danh là Phật tử, viết ra thành sách in cả chục ngàn quyển và tuyên bố trên mạng : **dám cả quyết là TẤT CẢ KINH ĐẠI THỪA CỦA PHẬT THUYẾT** mà từ xưa tới nay cả nước VN đọc tụng nơi chốn thiền môn là **TÀ PHÁP** không phải của Phật ! **Mô Phật, tội lỗi...!** (vì người này đã phỉ báng và diệt pháp của Phật quá kinh khủng, nên bị tổn giảm hết phước thọ, đã chết bất đắc kỳ tử, thần thức đọa vào địa ngục A-Tỳ trong nháy mắt, đúng là **Pháp diệt thì Ma cường vậy, Nhân quả báo ứng không sai ! Phải biết, hễ làm lợi cho Tam bảo, có tâm cứu độ chúng sanh, thì Phước thọ tăng trưởng, mà làm tổn hại chánh pháp của Phật, làm chúng sanh đọa lạc trong 3 ác đạo, thì Phước thọ sẽ bị tổn giảm trong nháy mắt. Phải Chết để trừng phạt.**

Người có trì Chú, sẽ có được Thần Lực mạnh, có Trí lực mạnh, có Tâm lực mạnh sẽ được Hộ Pháp gia hộ cho an bình mà tu tập, lâm chung bảo đảm được vãng sanh, không lo ngại chi”.

Kính bạch Cô !

4.- Người tiếp theo trong đạo tràng là Đăng Từ, chị đứng trước đạo tràng kể câu chuyện của mình như sau:

- Thừa tất cả các Phật tử trong đạo tràng, cháu xin chia sẻ việc giải nghiệp trong tiền kiếp của cháu, kèm theo lời giải thích, kể lại của ĐK người đã cùng cháu chứng kiến sự việc.

Cháu mắc bệnh đau lưng cách đây một năm, đi khám bác sĩ bảo bị thoái hóa xương sống, cháu uống thuốc nhưng bệnh không thuyên giảm được bao nhiêu, cháu kể chuyện cho ĐK nghe, ĐK nói là bệnh nghiệp nặng trì chú thì sẽ khỏi, nhưng cháu không có tin, mà vẫn đi Bác sĩ, mua thuốc về uống, bệnh không khỏi mà còn nặng thêm . Gần đây cháu thấy trong người bứt rứt khó chịu, bức bối buồn phiền, đau lưng, đau đầu lắm, chỉ muốn hét thật to cho thoải mái, đêm trằn trọc không ngủ được, nhìn ai ngủ cũng thấy thèm.

Cháu gặp ĐK nói sự tình, ĐK bảo:

-Bệnh của chị là bệnh nghiệp, trì Chú cho nhiều cả khi đi, đứng, nằm, ngồi, nếu khó chịu quá thì qua ở với

em, tu cùng em. Nhưng cháu nghĩ một năm có 365 ngày thì 360 ngày cháu tu tập, rất chăm chỉ tối nào cũng lên khóa lễ không dám biếng trễ, những lúc thời gian rỗi rảnh thì cháu làm việc khác vì nghĩ là tu như thế là đủ rồi. Cháu liền mượn ĐK mấy cuốn Kinh, sách: Thế Nào Là Xá Lợi, Kinh Diệu Pháp Liên Hoa, Kinh Lăng Nghiêm, nhưng ĐK không cho mượn, nói rằng :

-“Đầu chị có vấn đề rồi đó, tự đừng mượn cuốn to phạc, đây cộp này về để đọc, đến pháp của Cô giảng nghe còn chưa hiểu, chưa thực hành nổi và nghe còn chưa hết nữa huống chi đọc những cuốn này! Nếu chị đọc để học pháp thì em sẽ cho mượn, nhưng đọc để giải tỏa trí tò mò xem nó như thế nào, thì em không cho đâu”. Cháu nghe ĐK nói thế nên giận mình không mượn nữa.

Hai hôm sau, tầm 3h chiều, vì trong người khó chịu quá không thể chịu đựng thêm được nữa, nên đã sang nhà ĐK cầu cứu. ĐK mang kiếng Chuẩn Đề lên phòng thờ, kêu cháu ngồi trì Chú cùng. ĐK tắt hết đèn trong phòng, rồi lấy đèn pin có ánh sáng mạnh rọi vào kiếng, phóng ánh sáng của kiếng vào mặt cháu, miệng ĐK trì Chú XLNTT. ĐK càng trì Chú thì cháu càng sợ, trong người cháu đau đớn, găm gờ, lẫn lộn, khi ĐK chuyển sang Chú Tha La Na, Tha La Na Brum Brum, thì cháu bắt đầu nôn ra, ĐK lại trì sang chú UMNPMH, một lát lại chuyển sang Chú XLNTT, làm người cháu lúc thì khỏe, lúc thì yếu (sau này ĐK cho biết tại sao lại trì nhiều Chú : vì ĐK biết bệnh của cháu là do NGHIỆP, muốn rọi kiếng để cho vong trong người nó xuất hiện, để cho cháu hiểu mình có vong nhập mà siêng năng trì Chú, chứ không phải rọi kiếng Chuẩn Đề để vong đó xuất ra khỏi người, nếu ĐK làm như thế, thì cháu sẽ không bao giờ tu hành tiến bộ được, vì đó là nghiệp của cháu nên phải tự mình hóa giải).

ĐK cứ làm như vậy, nước mắt, nước mũi, nước dãi, nhót chảy ra từ miệng, người thì quằn quại, cháu cảm thấy nó trườn trườn giống như một con vật gì đó.

ĐK bảo cháu phụ niệm QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT hoặc trì Chú, nhưng cháu không làm được vì miệng bị méo xệch. Cứ thế thời gian không biết trôi qua bao lâu, cháu có ói ra được mấy lần, khi ĐK thấy ói ra được nhiều, thì ĐK chuyển sang Chú : Ly Bà Ly Bà Đế.... để giúp cho mấy vong đó được siêu, thì tự đừng cháu cũng trì theo Chú đó theo kiểu trêu chọc ĐK, ĐK liền dừng lại hỏi cháu có sao không, cháu bảo :

- Vong trong người tao muốn nói :

- Tôi sẽ ở trong người của chị cô không ra, để đấu với cô.

ĐK nói : Đây là nghiệp của chị rồi, chị phải tự giải, trong quá khứ làm tổn hại đến người ta, giờ người ta đòi nợ đó. ĐK nói với vong trong người cháu :

- Thôi hãy tha cho người ta, để người nữ này tu hành hồi hướng cho người.

Lúc nghe như thế, vong nó ứng lên miệng của cháu nói chuyện với ĐK :

-Không được, không tha cho nó, hành nó như này chưa là cái gì, chưa thấm vào đâu cả, xưa kia nó ác lắm, nó giết người, nó giết tôi !

- ĐK thuyết pháp một đoạn ngắn cho vong nghe về nhân quả, khuyên nó nên xóa bỏ, để được siêu thoát về cõi Phật, nó không chịu, kêu nó về cõi trời thì nó chịu. ĐK hỏi nó có muốn về cõi người không, thì nó chỉ muốn được lên cõi trời thôi. Nó bảo với ĐK :

- “Chị cô tu không có lực, ít lắm chẳng được bao nhiêu cả, có nhiều oan gia như thế, thì tôi chỉ nhận được có tí xú. Nên tôi sẽ ở trong người đợi khi nào chị cô trì Chú có lực mạnh để hồi hướng cho tôi, thì tôi mới ra được. Nhưng chị cô niệm Phật rất tốt, tôi cũng nhận được một ít.

ĐK sợ cháu trì chú không đủ “thần lực mạnh” để hồi hướng cho những vong được siêu, nên ĐK kêu nó là nên về chùa của Bồ Tát Giới Bảo Đăng đi, vong ngẫm nghĩ một lát và bảo:

- Không về, vì có biết ở đâu mà về ?

ĐK bảo là chùa Pháp Hoa ở bên Mỹ, nó suy nghĩ một lát và bảo :

“Tôi muốn về đó, nhưng không biết về bằng cách nào” ?

Thấy vong chịu, ĐK liền nói :

Đề tôi thưa trình lên Cô Bảo Đăng trước đã.

Nghe như thế nó liền gạt tay, lớn tiếng nói :

“Không được gọi là Cô Bảo Đăng, mà phải gọi là BỒ-TÁT GIỚI BẢO-ĐĂNG (rồi nó chỉ ngón tay viết ra từng chữ “Bồ-Tát Giới Bảo-Đăng” trước mặt ĐK), ĐK liền sửa đọc lại BTG BD thì vong nó gạt đầu đồng ý .

ĐK nói tiếp với vong : **-Người nữ này sẽ in Kinh hồi hướng cho người để người có phước.**

Nó gạt đầu đồng ý nhưng hỏi lại: **- In Kinh gì ?**

ĐK nói là **Thiện Ác Nhân Quả**. Nó lắc đầu không chịu, nói:

-Tôi muốn in Kinh gì mà chị Cô thường ngày hay tụng (là Sám Hối Thập Nhị Danh đó ạ).

Nó bảo: **- Oan gia (vong) của chị cô nhiều như thế thì in Kinh cho tôi làm sao tôi nhận được?**

ĐK kêu nó đọc tên, tuổi, chết năm nào để xin Cô QUY Y cho, thì nó không nói và trầm tư rất lâu, có vẻ chuyện đó đã xảy ra từ lâu lắm rồi, nó không còn nhớ cụ thể năm tháng nữa. Sau đó ĐK niệm A DI ĐÀ PHẬT thì nó chấp tay lại cũng đọc theo và cháu trở lại bình thường.

Sau khi bản thân tự mình chứng kiến những điều trên, cháu chưa hết bàng hoàng, kinh sợ vì không nghĩ là trong tiền kiếp mình đã giết người nhiều như thế. ĐK có khuyên nhắc cháu, đã biết việc của mình như thế, thì y như lời Cô dạy, là nên **“dùng Tâm để chuyển Tâm”**, có nghiệp thì cố gắng trì Chú để chuyển nghiệp:

Có nghĩa là cuộc sống hằng ngày phải dùng “Tâm tốt” để đối đãi nhau, việc gì cũng phải nghĩ tốt, làm thiện, giữ tâm chân thật, dùng tâm trong sáng để tu, trì Chú diệt tội cho thật nhiều, thành tâm mà Sám hối mỗi ngày, thì vong trong người một là vì tâm mình tốt, trong sáng thì sẽ chuyển được tâm của vong (cũng cảm nhận được sự trong sáng, nhẹ nhàng, mà chịu tha thứ), hai là nếu không chuyển được tâm của nó (vì nó không có duyên với Phật pháp) thì nó cũng phải ra ngoài vì nó không thể ở trong một người có tâm tốt và trong sáng được .

Sau đó, cháu có gửi tiền nhờ ĐK in 1000 quyển Kinh Sám hối, để hồi hướng cho vong đó được lên cõi trời, nhưng cháu vẫn còn đau lưng, không thể ngồi tu lâu được, đêm cũng không ngủ được (vong nó không cho ngủ), chỉ nghe và niệm thầm QUÁN THẾ ÂM BỒ TÁT theo băng trì của Cô, thì nó để yên không làm cho đau đớn nữa .

Ngày hôm sau cháu vừa dọn dẹp nhà vừa nghĩ : - Cô Bảo Đăng đã cho thuốc rồi, không uống thì chỉ có chết thôi, nên cháu tích cực trì 1 Chú XLNTTHH suốt đến tối, cháu mới nôn ra được một ít, sau đó lại nhớ lời Cô dạy : **-“Dùng tâm chuyển tâm”**.

Thế là cháu vừa trì chú ...thì trong đầu liên tục nhắc lại câu dùng “tâm chuyển tâm”, cháu tiếp tục nôn ra được ít nữa, phần chấn cháu trì hăng lên, giọng to, tai nghe mp3 để nghe giọng trì Chú của Cô mà trì theo, nhưng cháu trì to quá nên át cả tiếng mp3, chỉ còn nghe được tiếng trống đánh thùng...thùng...vang dội bên tai, cháu liền trì theo tiếng trống đó, trước nó ra nhiều hơn nữa, được một túi rất to cứ thế tiếp tục trì, trong đầu liên tưởng đến chữ ỨM màu đỏ rực ở trên kiếng Chuẩn Đề, cháu thấy sao chữ đó đẹp dễ thế, nên cứ tiếp tục quán, nhớ chữ đó hoài, cháu trì liên tiếp ỏi ra được rất nhiều, càng ỏi càng khỏe, đến khi không còn ỏi được ra nữa thì thôi.

Đêm đó là buổi đầu tiên cháu ngủ rất ngon, trong người nhẹ nhàng, tinh thần sáng khoái, không như những đêm khác, có những đêm thấy mọi người ngủ, cháu như muốn cầm dao giết chết hết, vì mọi người

ngủ được, còn cháu thì không !

Giờ thì cháu không còn gì để cãi, là mình bị đau ốm là do nghiệp cả, cháu đã tâm phục, khẩu phục hoàn toàn. Cháu lên bàn thờ cảm ơn Phật, Bồ Tát đã gia hộ, và cảm ơn Cô Bảo Đăng đã tận tình chỉ dạy. Sau đó cháu cảm ơn ĐK vì đã cho cháu tham dự khóa tu BQT của Cô Bảo Đăng vừa rồi và giúp xuất vong ra ngoài thật nhiều.

Lúc trước cháu không tin là trong người mình có vong nhập do nghiệp và chiêu cảm với vong bên ngoài, giờ đã biết nghiệp tội của mình nên cháu sợ lắm, không dám làm điều gì để gây thêm nghiệp ác cả. Cháu thấy mình thật may mắn vì được biết đến Cô, 2 vợ chồng cháu đã được quy y với Cô, được Cô tận tình chỉ dạy.

Cháu xin nói thêm :

Khi soi kiếng Chuẩn Đề, cháu nhìn thấy **vong trong người quần quai, người múa máy là một con thú gì đó, nó cứ trườn trườn**, trong 3 cái chú ĐK trì cho cháu, cháu sợ nhất là chú Xóa La Na Ta Tha, thấy "lực" của chú này thật khủng khiếp, "vong thú" đó nghe không chịu nổi nên mới ói ra được, nhưng khi ĐK chuyển sang chú "Ly Bà Ly Bà Đế" thì nó tụt xuống dưới bụng, không còn sợ nữa!

Sau khi nghe xong câu chuyện của Đăng Từ, mọi người trong đạo tràng lấy đó làm bài học cho bản thân và mới thấy bài pháp THP số 77 của Cô giảng dạy nó giá trị nhường nào .

Dạ thưa Cô !

Trên đây là sự tu tập của các Phật tử trong đạo tràng của con, cũng thêm một sự may mắn cho gia đình con là :

5.- Mẹ của con sau khi biết chuyện của ĐT, đã sợ hãi, thì mới chịu trì Chú, niệm Phật, quán tưởng rất nhiệt tình (nguyên là miệng của mẹ con hay bị lở sưng lên, ăn không được, con biết là do KHẨU nghiệp rồi, có khuyên mẹ bớt nóng giận, bớt nói những lời ác ý lại), mấy đêm trước trong người mẹ con nổi lên những cục u dưới da, khi trì Chú nó chạy khắp nơi, chạy lên mắt làm cho sưng, chạy xuống miệng thì miệng sưng. Giờ mẹ con đã biết là do khẩu nghiệp, nên đã chí thành Sám Hối ngày 2 thời, nỗ lực trì Chú nhiều hơn, nói năng có phần nhẹ nhàng hơn, mẹ con cũng ói ra được một ít nên hiện tại tai, mắt, miệng, không còn sưng nữa. Mấy cục u cũng không còn, nhưng thỉnh thoảng trong người vẫn bị con gì cắn xé rất đau. Những biểu hiện trên, đã giúp cho mẹ con thêm tin tưởng mà trì Chú, Sám hối và triệt để nghe theo lời Cô chỉ dạy .

6.- Dạ, con xin trình tiếp phần tu tập của con, sau khi đã biết trong người có vong, oan gia đi theo nhiều kiếp rồi, con vẫn tiếp tục trì Chú, lúc nhất tâm khoảng nửa tiếngthì thấy có con gì ngóc lên thoát khỏi đầu của con, nó có đôi mắt đỏ sọc, đầu nó giống như đầu của con "khủng long " đó ạ, con thấy trong bụng nó còn có mấy xác người nằm chồng chất lên nhau, mấy xác đó nói với con :

-Xin Cô cứu chúng tôi với (họ như muốn nhờ con đưa hồn của họ ra khỏi người con thú đó, không biết cái con thú mà con thấy có phải là sự thật không, mấy hôm sau con chỉ trì 1 Chú XLNTT suốt hơn cả tiếng). Thưa Cô, xin chỉ dạy cho con phải làm gì để cứu giúp cho họ ạ ?

Thưa Cô, trong khi đang viết thư này trình Cô, con có nhận được vài bức thư của Phật tử nhờ con hỏi lên Cô, và xin Cô lời dạy:

- Làm thế nào để biết mình trì Chú có đạo lực ?

Người này chuyên trì Chú Chuẩn Đề, có khi trì Chú người nóng lên và có khi người nó lắc lư chao đảo, rồi nó xoay người qua đúng theo ý muốn của mình, có khi ở giữa trán hay đỉnh đầu nó tê tê nhẹ nhẹ và hơi nặng một chút .

-Có người thì nóng rực ở nơi bụng, toát mồ hôi, sức nóng chạy lên tới đầu, làm cho choáng váng, bụng đau quặn lên làm cho muốn ói, nhưng chưa ói ra được.

- Có người khác lúc nào cũng cảm thấy ớn lạnh, mùa hè nóng mà phải mặc áo lạnh, khi trì Chú thì cảm nhận có một luồng lạnh từ sau xương sống chạy lên khắp thân, vậy là như thế nào ạ? Có khi nó nổi cục cục chạy dưới làn da nữa, có người luôn bị nhức đầu, mỗi một và nặng trĩu hai vai !

Y như lời Cô đã giảng dạy cho con trước đây, và qua kinh nghiệm của bản thân. Con đã mạo muội trả lời cho họ biết rằng :

-Có thể trong người của đạo hữu có nhiều Vong (của oan gia, nghiệp tội giết hại người kiếp trước), đã tích tụ trước khí lâu ngày và quá nhiều, nên khi trì Chú được nhất tâm, dòng điện của Thần Chú phát ra mạnh, đẩy luồng điện của vong, trước khí lạnh ra ngoài, hoặc HO sặc-sụa liên tục, nước mắt, nước mũi chảy đầm đề, kéo đờm, tức ngực, nhức đầu, nặng đầu, choáng váng, tiêu chảy, hạ phong không ngừng, bị ngứa ngoài da, nổi ban đỏ, ngứa mắt, mắt đỏ ngầu, trong người xì ra mùi hôi thối rất khó chịu, sắc mặt u tối, thâm đen, có khi tái xanh, mắt mở không lên, ngủ ngày thức đêm, ăn quá sức, ăn đêm, tay chân sưng phù.vv....nên mới sinh ra nhiều phản ứng khác nhau như vậy.

Con kêu Họ nên biên thư nhờ Cô chỉ dẫn cho cách chữa trị, bản thân con chỉ biết trong phạm vi bệnh của mình mà thôi, không có khả năng ạ, bệnh ma nạn của gia đình con lúc trước rất ư là trầm trọng, gia đình sống trong sự khổ sâu, vì bị người XG khống chế và ếm hại cả gia đình, chị con là bị nặng nhất, kể đến là con, tôi mẹ con..vv....nhờ con thành tâm cầu nguyện lên Bồ-Tát xin cứu độ, nên Ngài xui khiến cho con tìm gặp được Cô, tất cả gia đình con thoát nạn cũng đều nhờ ơn cô chỉ dạy trì Chú và chỉ dạy cách tự giải nạn cho mình ạ.

Thưa cô, gần đây có những người không quen biết, gặp con ở ngoài đường, xúm lại nói nhỏ nhỏ với con :

- Tôi có nghe vài người quen nói rằng cô đang phát tâm đánh máy lại những kinh sách trì Chú, niệm Phật, Sám hối chi đó, tôi cũng muốn xin 1 quyển, tôi nghèo quá, không có nhiều tiền để đóng góp, chỉ có chút ít, mong cô nhận cho ạ.

Rồi mỗi người đưa cho con vài chục ngàn với tấm lòng thành, con thấy được nét hân hoan trên gương mặt của họ làm cho con thật vô vàn cảm động. Thưa cô, vì con không biết tên của họ vậy con phải ghi như thế nào trong phần danh sách ấn tống kinh ạ ?

Dạ, có một tin vui nữa mà con phải trình Cô ngay, để Cô mừng cho con, đó là Bố của con ạ.

7.- Bố con là người không tin sâu vào Phật pháp, bản thân thỉnh thoảng cũng có trì Chú, nhưng ít thôi. Ông luôn ủng hộ cả nhà tu tập, bố con tính tình khó khăn, lại cố chấp, chỉ khi nào bản thân phải được kiểm nghiệm đúng, thì mới tin tuyệt đối, còn nghe việc tu hành linh nghiệm của người khác, thì cũng để đấy.

Hôm vừa rồi bố con bị cảm, toàn thân nhức mỏi, vì bố đã lớn tuổi nên con trì Chú giúp bố dễ chịu hơn. Khi con trì Chú, con kêu bố niệm Phật theo, bố con cũng thấy dễ chịu, các khớp xương như giãn ra, nên thích lắm và bảo : -"Mày trì Chú thêm cho tao mấy chục phút nữa thì tốt lắm".

Đến hôm thứ hai, khi con đang trì Chú cho bố, thì có linh cảm là nên dừng lại, nhưng con vẫn tiếp tục nhất tâm trì Chú, liền thấy mặt bố con ẩn thêm 1 cái mặt khác, rõ ràng mặt bố con hướng lên trần nhà, nhưng vong đó (tức là cái mặt thứ hai, mặt ẩn), liền quay sang nói với con:

- Ông này có cất dấu 500 nghìn, bảo ông ấy mang in Kinh, nội dung đề như sau : "Hồi hướng cho vong linh trong người ông đã được Quy y Tam Bảo có pháp danh là Thiện Tâm, như thế tôi sẽ buông tha cho.

Con nhắc cho Bố nhớ là :

-Khóa tu BQT vừa rồi, Cô Bảo-Đặng thương tình, đã Quy Y cho tất cả những "vong linh" đang dựa

nhập trong người của Phật tử trong đạo tràng của mình, cùng một Pháp danh chung là Thiện Tâm, trong đó có Vong của Bố và của chị nữa. Bố con cười bảo:

- **“Tao thật có 500 nghìn, nhưng để cá độ! Cúng hết thì tao lấy gì chơi?”**

Con khuyên Bố con. Sau cùng Bố cũng bằng lòng đưa hết 500 nghìn để in Kinh.

Con lại tiếp tục trì Chú cho Bố, nhưng có một điều gì đó mách bảo con biết, ý như là :

Đợi con in xong Kinh, rồi đưa cho vong xem và phải nói với vong đó là :

- **Đã in Kinh hồi hướng cho người rồi, có tên của người đoàn hoàng này.**

Rồi nó bảo bố con phải đọc Kinh Sám Hối mỗi ngày, niệm Phật cho nó nghe, phần của con thì trì Chú để giúp cho tâm nó được trong sáng, như thế nó mới ra khỏi người bố con được (đây là con cảm nhận là mình sẽ phải làm y như vậy).

Sau khi con cảm nhận như thế, thì con cũng không trì Chú cho bố con nữa, mà khiến sao con đi vào phòng, khi con vào phòng thì thấy có rất nhiều vong kéo đến tìm con, con cũng cảm thấy hơi sợ, con liền thấy từ nơi thân con phát ra một vòng ánh sáng tròn, diện tích khoảng tầm 80cm bao phủ xung quanh thân con, làm cho nhiều vong kia không xông vào con được, mà họ chỉ đứng ở vòng ngoài, con cũng yên tâm phần nào và cảm giác sợ dần biến mất, sau đó con còn cảm nhận là ở chỗ nào đó có một người đang tìm cách hại con, giống như dùng búa ngải phóng vào con, nhưng nhờ ánh sáng đó bảo vệ, con không biết là ai mà chỉ cảm thấy thế. Sau khi đám người đó biến mất, thì lại hiện ra hình ảnh một bà cụ tay chống gậy ngồi đi chứ không phải đi đứng, mà đi ngồi, miệng kêu than khổ, thỉnh thoảng còn bị ai đó dùng búa đập vào đầu chảy máu, liên tục bị đánh đập như vậy.

Con chợt nhớ Cô đã dạy cho con Chú có thể siêu độ được nhanh cho người chết, nên con liền kết ấn, nhiếp tâm trì Chú đó thật lớn, con thấy hào quang sáng tỏa ra khắp phòng, con không quên xịt nước Chú cho bà già đó, dần dần hình ảnh của Bà đó tan mất. Thừa Cô, những hình ảnh con vừa thấy đó là thế nào ạ?

Có phải những vong đó có mối liên hệ thù oán với bố con trong tiền kiếp không ạ ?

8.- Thừa Cô, trong đạo tràng của con có cụ Đấng Thiện, thường đến tham dự đạo tràng, chưa vắng mặt khóa tu học nào cả, đã có vài lần Cụ hầu chuyện với Cô và hỏi Pháp đó ạ.

Thừa Cô, sau khóa tu học với Cô vừa qua, Cụ Đấng Thiện rất lấy làm cảm kính đến Cô thật nhiều. Nên Cụ có cảm tác bài thơ nhờ con gửi tặng đến Cô ạ.

ÁNH SÁNG

&

Việt Nam, nước Mỹ xa xôi,
Nửa vòng trái đất như ngồi cạnh bên.
Bảo Đấng tâm rất vững bền,
Luôn luôn tỏa sáng khắp nền thế gian.
Lời Cô hơn hẵn bạc vàng,
Người người quy hướng đạo tràng Đấng Khai.
Muốn cho cuộc sống lâu dài,
Tù, Bi, Hy, Xả là bài thuốc hay.
Vạn vật xin bỏ từ đây,
Thân ta khoẻ mạnh như cây giữa rừng.
Huỳnh đệ đường có lòng thường,

Ngày đêm niệm Phật nhiều mừng hơn lo.
Sức khoẻ đã có Phật cho,
Thân tâm khoẻ mạnh chẳng lo yếu mà.
Trước kia chẳng biết Phật đà,
Nhiều năm lần quăn thân già ốm đau.
Giờ đây huynh đệ bảo nhau,
Trì chú, niệm Phật dỗi trao sửa mình.
Mặc cho cái ốm vẫn rình,
Ta đi theo Phật thành linh tiếc chi.
Đời ta chẳng phải lo gì,
Hai tay buông bỏ ta đi nhẹ nhàng.
Khi sống thì phải đàng hoàng,
Giữ Thân, Khẩu, Ý thập toàn định thanh,
Ta bà là cõi đấu tranh,
Tây Phương Phật quốc vắng sanh một đời.
Bảo Đăng Tâm Phật tuyệt vời!

Kính tặng đến cô Bảo Đăng
Ngày 13 tháng 03 năm Ất Mùi (2015)
Một đệ tử già ở tận miền Bắc VN. Ưu bà tắc Đăng Thiện

Thưa Cô, có làm Phật sự rồi, mới thật lòng hiểu thấu, mới tha thiết kính thương tấm lòng của Cô, đã cho chúng con tất cả tình thương, chúng con thật vô vàn biết ơn Cô và xin nghe lời Cô chỉ dạy ạ.

Con nhớ đạo trước Cô thường nói với con là :
Ở trong chần rồi, thì con mới biết là chần có rận!
Ở trong đạo rồi, mới thấy Phật pháp suy tàn.
Trì Chú có Lực rồi, mới biết là chùa “nuôi” đầy Vong.
Có trì chú rồi, mới nhận biết Ma quỷ chỗ nào cũng có.
Có Trì Chú rồi, mới biết Nghiệp của mình nặng hay nhẹ, có VONG dựa nhập hay không.
Đôi diện với Vong rồi, mới biết oan gia, nghiệp báo hiên hay dữ.
Đã biết rõ Nghiệp tội rồi, thì cứu giải không khó,
Có bị nạn rồi, mới biết Minh sư gặp khó.
Có chân thật trì Chú, mới biết ON Bồ Tát Đại Ninh.
Có Niệm Phật rồi, mới biết mình vẫn chưa có tâm Phật.
Có làm Phật sự rồi, mới biết độ người không dễ.
Có Hộ niệm rồi, mới biết vãng sanh khó được,
Có cứu độ người rồi, mới biết thương Bồ Tát Quán Âm.
Mấy Cụ thường khen hoài :
**Những gì chúng tôi cần, thì Bảo Đăng có,
Khi chúng tôi gặp khó, thì có Bảo Đăng!**

Nam mô A DI ĐÀ PHẬT.

Kính Thư !

Con ĐK và tất cả đệ tử trong Mật Tịnh đạo tràng của Cô ở khắp nơi miền xa xứ Việt.

Bánh mì chấm với Spinach sauce

Phần 1:

1 hũ 14.5oz Home style Alfredo sauce (hiệu Prego)

1 hộp 10.oz cream of mushroom

10.oz sữa tươi 2% (hoặc 1 lon nước lèo chay)

½ muỗng café muối (nếu cần thêm)

Phần 2:

1 bó Spinach (lấy lá bỏ cọng, cắt nhỏ)

Mở lửa vừa, cho hết phần 1 vào, dùng đồ để đánh trứng khuấy cho đều và luôn tay kéo bị vón cục, chờ sôi, cho phần 2 vào, trộn đều khoảng ½ phút, tắt lửa. Ăn nóng với bánh mì, chips, hoặc xào với nui. Để tủ lạnh.

Burger (gà) chay nướng, nui ống với spinach sauce

Phần 1 :

1 cup nui ống (luộc mềm, không cần xả nước, giữ lại ½ cup nước trong nui)

1/2 cup spinach sauce (đã làm sẵn)

Phần 2 :

2 miếng gà chay (mua chợ Mỹ an toàn hơn) (chiên hoặc nướng vàng),

½ cup spinach sauce,

3 trái cà chua nhỏ (chẻ 2)

1 muỗng ăn canh Parmersan cheese

Trộn phần 1 cho đều để một bên đĩa lớn, 2 miếng burger, đổ sốt lên mặt. Cà chua trang trí...rắc cheese trên nui và thịt chay. Ăn nóng.

Nui sốt cà với burger chay

Phần 1:

10 trái cà chua nhỏ bằng ngón tay cái (cắt 2)

1 muỗng ăn canh dầu hoặc bơ.

¼ muỗng café muối.

Phần 2 :

1 chén nui ống (đã luộc mềm)

1 miếng burger chay (chiên vàng, xé miếng nhỏ)

½ muỗng café Italy seasoning.

1 cup Spinach sauce

Bắc chảo lên bếp, để lửa vừa, cho bơ hoặc dầu và phần 1 vào, xào lên chừng ½ phút, cho hết phần 2 vào, trộn đều, tắt lửa. Ăn nóng (1 người ăn).

Nui / tàu hủ / spinach sauce với parmesan cheese

Phần 1:

1 bịch nui ống (8.oz) luộc mềm với ½ café muối.

Vớt ra cho vào một cái tô lớn, trộn với 1 cup 1/2 Spinach sauce.

Phần 2:

2 miếng tàu hủ (ướp chút nước tương, bột nấm nôm, chút dầu ăn, 1 chút Italy seasoning) đem nướng (hoặc chiên vàng, cắt mỏng).

1/4 cup Parmesan cheese.

Để nui (đã trộn sauce) lên đĩa lớn, tàu hủ sắp xếp xéo xéo lên nhau, đổ spinach sauce lên trên tàu hủ, rắc cheese lên mặt. Ăn nóng mới ngon.

